

Aneta Langerová

V nekonečném světě fantazie a snů

Obsáhlou kompilací Zázračná písně krajina 20 LET připomíná Aneta Langerová své zásadní skladby za dvacet let na scéně, ke kterým přidala i jednu novinku. Slavit bude také celý rok na koncertech. Poté se chce ponořit do přípravy nového materiálu. Inspiraci čerpá hlavně ve svém nitru – ve světě fantazie a snů.

TEXT: JOSEF MARTÍNEK, FOTO: HELENA KADLČÍKOVÁ

Zpěvačka při volbě skladeb na svou první výběrovku zohlednila všechny etapy dosavadní kariéry. Zavzpomínala proto také na své začátky spojené s vítěstvím v televizní soutěži Česko hledá SuperStar, která u nás v roce 2004 vyvolala davovou máni.

„Když se teď při přípravě materiálů vracím k fotografiím a videím z té doby, někdy nemůžu ani věřit vlastním očím či uším, že jsem to byla opravdu já. Snažím se přijímat sebe samotnou, jaká jsem byla a jsem, a zároveň se nijak nehodnotit. Někdy je to těžké,“ připouští rodačka z Říčan, která se SuperStar účastnila jako sedmnáctiletá.

Na nahrání debutové, prodejně mimořádně úspěšné desky Spousta andělů dostala od vydavatelství zhruba dva měsíce. Vlastní písně si v té době ještě neskládala, mnohé z těch, které se v tracklistu objevily, proto pocházely ze světových databází. Největšího posluchačského ohlasu se však dočkaly původní příspěvky Oskara Petra (Hříšná těla, křídla motýlí) a Michala Hrůzy (Voda živá). O produkci alba se postarali Ivan Král a Dan Hádla a zpěvačka si za něj odnesla řadu hudebních cen, v letech 2005 a 2006 zvítězila v anketě popularity Český slavík.

Vše se tehdy dělo velmi rychle, a řada událostí proto dnes pro Langerovou zůstává spíše v mlze: „Udělala jsem tehdy to nejlepší, co jsem v daný moment mohla, a žádných kroků nelituji. Někdy se sama divím, co mnou v těch sedmácti letech mohlo probíhat. Člověk v tomto věku ještě není hotový a není připraven na takovou ránu, která přišla do mého života. Naprosto vše se v něm od základu změnilo. Dlouho jsem se z toho dostávala a snažila se najít svou cestu, na které mi bude dobře. V tom vlastně pokračuji dodnes.“

Velký mediální tlak, který na ni byl upřený, jí dal cennou životní lekci. Zjistila tehdy, že se dokáže opřít sama o sebe a také o své nejbližší. „Vždy když přišel nějaký těžký moment, došla jsem si k tomu, zda to já sama ustojím. Ukázalo se, kdo v mém okolí při mně stojí a kdo méně – kdo to necítí jako já. Lidé, kteří při mně tenkrát stáli, většinou zůstali v mém životě dodnes,“ vzpomíná

a dodává, že se také naučila přijímat své slabší stránky.

„Jelikož nepatřím k extrovertům, některým typům akcí či situací se raději vyhýbám. Zároveň se ale chci živit jako zpěvačka, v čemž může někdy vznikat rozpor. Když mi lidé pořád říkali ‚A proč neděláš tohle a tohle?‘, cítila jsem se skoro až provinile, protože jsem měla pocit, že to k mojí práci patří,“ přibližuje, s čím se potýkala. Postupně ale zjis-

jiného a vytvořit svoje vlastní písně. Velmi mě v tom podporovali také Michal Hrůza a Ivan Král, s nimiž jsem spolupracovala už na první desce. O bráchovi ani nemluvě – ten stál vždy při mně. Dotyk pro mě znamenal svobodu,“ líčí.

Právě zjištění, že se může volně vyjadřovat, považuje muzikantka za to nejvzácnější, co si z tohoto období odnesla. „Nemusí to vždy být bomba, ale je krásné už to, že člověk může – a pokud

tila, že si může zvolit svůj vlastní směr: „Pochopila jsem, že si v tomto ohledu nemám co vyčítat. Nemusíme se chovat všichni stejně, je v pořádku, když si každý najde to, co mu vyhovuje. Začala jsem naopak stavět na tom, jaká doopravdy jsem. V tom jsem našla ohromnou sílu.“

Z autorského hlediska pro ni bylo zlomové druhé album Dotyk, které nahrávala s producentem Janem P. Muchowem. „Na něm jsem se vymanila z toho, co se ode mě očekávalo, a to mi dodalo sebevědomí,“ říká. „Při tlaku, který jsem si sama na sebe vytvořila, pro mě bylo nesmírně osvobozující, když mi Honza Muchow dovolil udělat něco

to nevyjde teď, třeba se to povede příště,“ shrnuje.

Svůj autorský rukopis poté pilovala na další studiovce Jsem, kterou nahrávala s producentem Martinem Ledvinou, a také na oceňované desce Na Radosti. Na ní vyprávěla fiktivní příběhy odehrávající se na šumavské samotě, kde skladby tvořila spolu s klávesistou a producentem Jakubem Zitkem. Jednou písní přispěla i zpěvačka a violoncellistka Dorota Barová, která s ní – stejně jako Zitko – dlouhodobě vystupuje na koncertech. Album bylo oceněno celkem pěti Anděly.

Postupně se Aneta Langerová z vítězky televizní soutěže etablovala

„... Vždy si snažím představit to úplně nejlepší, v čem bych se cítila dobře a autenticky, a podle toho se řídit. A nejkrásnější na tom je, že se to pak začne dít.“

v respektovanou interpretku s vlastním repertoárem. Říká, že na této cestě jí hodně pomohli právě blízcí spolupracovníci z její doprovodné kapely, jejíž sestava je již více než deset let stabilní. „Miluji kapely jako Radiohead či Pink Floyd, které přináší do populární hudby přesah, v jejich skladbách je něco navíc. Také já se při tvorbě snažím, aby výsledkem byly stále písně, ale aby byly zároveň originální a zajímavé. Každý z muzikantů, kterými se obklopuji, do tvorby přináší něco svého, což považuji za velmi obohacující,“ svěruje se.

Dvoudisková kompilace zahrnuje téměř čtyři desítky položek, obsahuje také songy z jejího dosud posledního řadového alba Dvě slunce z roku 2020. „Původně jsem si myslela, že vyberu dvacet písní na jedno CD. Pak jsem ale procházela jednotlivé nahrávky a říkala si, že by bylo dobré je také zařadit, protože ve své době pro mě měly nějaký význam. Vnímám to i jako poděkování lidem, kteří na nich se mnou pracovali,“ zamýšlí se nad složením tracklistu. Posлуhačům připomene například i coververzi Thank You

od Alanis Morissette, kterou se prezentovala ve zmíněné televizní soutěži: „Alanis byla tehdy mým velkým vzorem. Je to takové poděkování na dálku za to, že jsem se v tak citlivém věku měla čeho chytit.“

Pilotní singl ze své první desky Spousta andělů – skladbu Delfín – však navzdory vášnivým debatám se svými spolupracovníky do výběru neumístila: „Ivan Král ji kdysi vybral jako úvodní singl. Nepodařilo se mi ale vzpomenout si na jedinou emoci, kterou bych s ní měla spojenou. Nahrála jsem ji jako sedmnáctiletá, zpívala jsem něco o tom, že jsem delfín v akváriu, ale její text ke mně nepromlouval.“

Neopomněla naopak loni vydanou Píseň pro Olgu, věnovanou první manželce prezidenta Václava Havla. Složila ji na základě oslovení Výborem dobré vůle – Nadací Olgy Havlové a pokusila se v ní zpracovat svoje představy o tom, jaká někdejší první dáma byla. Sama ji totiž nikdy nepotkala. „Vycházela jsem hlavně z vjemů lidí, kteří Olgu Havlovou znali osobně, trávili s ní čas a mají o ní co říct – například Marty

Kubišové či fotografa Bohdana Holomíčka. Už z výrazu, jak se člověk tváří, když o ní mluví, se dá leccos usuzovat,“ popisuje zpěvačka svůj tvůrčí postup.

Stvořit píseň na počest této významné ženy pro ni nebylo snadným úkolem: „Byla jsem si vědoma, že půjde o skladbu pro nadaci, zpívají ji dětské sbory, takže nemůže být nijak alternativní, přitom Olga patřila spíše k undergroundu.“ Stavěla proto hlavně na její osobnosti, na tom, co po sobě zanechala a co se mezi lidmi přenáší dodnes.

„Řekla bych, že se na život nikdy nemohla dívat černobíle, mám pocit, že viděla všechny jeho zákruty a zákoutí. Pomáhala nezištně, aniž by očekávala, že jí za to bude někdo tleskat a opěvovat ji. Takových lidí je velmi málo. A když vám o ní něco takového řekne Marta Kubišová, nabývá to na ještě větším významu, protože Marta je ten stejný případ. Osobnosti jako ony patří k pokladům naší kultury a kultivovanosti,“ zdůrazňuje.

Také jediná novinka na výběru je autorská. Jmenuje se Zázračná píseň krajina, nese se v poklidném tempu a posluchače přenesení do světa fantazie a snů,

kam se zpěvačka v poslední době ráda uchyluje. „Děkuji v ní písni za to, že mě provází životem. Představuje nekonečný svět fantazie, který si v sobě nosím od dětství a pořád mě neopustil. Je to místo, ve kterém se cítím bezpečně a nemusím ho nikomu vysvětlovat, můžu si v něm snít o čemkoliv, co mě napadne, a na základě toho spoustu věcí přenášet do reality,“ přibližuje a dodává, že možnost skládat a vyjadřovat se považuje za malý zázrak.

Představitost se navíc výrazným způsobem promítá i do jejího života a práce: „Učím mě, jak žít, jak zpívat, jak se chovat k lidem i sama k sobě. Vždy si snažím představit to úplně nejlepší, v čem bych se cítila dobře a autenticky, a podle toho se řídit. A nejkrásnější na tom je, že se to pak začne dít.“

Hotové či rozpracované má Langeřová už i další novinky, jejich čas však podle ní ještě nenadešel. V další tvorbě se prý bude zrcadlit hlavně její momentální snové období: „Hodně se začínám potápět do fantazie. V mých nových skladbách proto asi nebudou vystupovat reální hrdinové z masa a kostí,

jako tomu bylo například na albu Na Radosti.“

Inspiraci jí přináší například také četba. „Nedávno jsem vystrachala knížku Špalíček pohádek a úplně mě pohltila. Je v ní i pohádka o Jirkovi a třech psech, kterou mi v dětství četl děda z máminy strany. Dělalá to s velkou vypravěčskou vášní, což mě tenkrát úplně fascinovalo,“ vzpomíná. „Vystupuji v ní tři psi a každý z nich má svou úlohu. Díky tomu se příběh hezky vrství. Tento postup mě baví i v písních. Stále můžete ukazovat nové a nové pohledy na jedno téma, kterým skladby sjednocujete,“ naznačuje, jakým směrem by se mohly vznikající písně ubírat. Zároveň vyzdvihuje, jak krásné je vracet se k tomu, co nás v minulosti významně ovlivnilo, a nahlédnout na to novou perspektivou.

Na novém albu plánuje začít intenzivně pracovat příští rok, ten letošní se ponese ve znamení dvaceti let na scéně. Na jaro a léto přichystala se svou kapelou turné Zázračná píseň krajina 20 LET po divadlech a atraktivních místech pod širou oblohou, na podzim se skutečně vystoupení ve větších sálech.

„Koncerty v závěru roku budou vyvrcholením oslav. Bude s námi na nich také Janáčkova filharmonie Ostrava a ráda bych tam měla i gospelový sbor Maranatha Gospel Choir – pokud se nám na jevišti ještě vejde,“ láká zpěvačka a zdůrazňuje, že bude ráda, pokud si diváci domů odnesou nejen hudbu, ale i vizuální zážitek.

V Praze vystoupí v legendární Lucerně, zavítá také do ostravského Gongu a Mahenova divadla v Brně: „Vybírali jsme záměrně místa se zajímavou historií a duchem, který mi pomůže přiblížit svět fantazie. Věřím, že se v nich lidé budou cítit dobře a útulně.“

Slibuje, že do repertoáru se při této příležitosti vrátí i některé její starší písně, které dlouhou dobu nehrála – například Hříšná těla, křídla motýlí. „Potřebovala jsem si od ní nějakou dobu odpočinout. Je to skladba, kterou mám ráda, v jednu dobu byla ale tak moc připomínaná, až jsem měla pocit, jako by ztrácela na hodnotě. Cítím, že teď přišel čas ji znovu zařadit a pokusit se ji zazpívat zase trochu jinak,“ uzavírá. ☒